

Titel oorspronkelijke uitgave:
The Famous Five. Five Go Off to Camp
Eerste originele uitgave: 1948 / herziene editie: 2017

Part of Hodder & Stoughton, United Kingdom
© Tekst en illustraties: Hodder & Stoughton Limited.

The Famous Five, Enid Blyton and Enid Blyton's signature
are registered trademarks of Hodder & Stoughton Limited.

Deze uitgave:
De Vijf en de spooktrein
Opnieuw vertaald door: Senna Beaufort

© 2021 Standaard Uitgeverij nv
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen
www.standaarduitgeverij.be

ISBN 978 90 02 27430 5
D/2021/0034/266
NUR 283

Vormgeving Nederlandse uitgave: Sandra Kok

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Enid Blyton®

De Vijf

en de spooktrein

STANDAARD UITGEVERIJ

INHOUD

1. VAKANTIE!	9
2. OP DE HEI	19
3. ANNES VULKAAN	29
4. SPOOKTREINEN.....	38
5. TERUG OP DE KAMPEERPLEK.....	47
6. EEN DAG OP DE BOERDERIJ.....	57
7. MENEER ANDREWS KOMT THUIS	67
8. EEN LUIE AVOND.....	77
9. BEZOEKER IN DE NACHT	87
10. OP JACHT NAAR EEN SPOOKTREIN.....	98
11. JOCK LEEFT ZICH UIT.....	110
12. GEORGE VERLIEST HAAR GEDULD	122
13. EEN SPANNEND PLAN	131
14. JOCK MOET WEG	141
15. GEORGE BELEEFTE EEN AVONTUUR	153
16. WEER IN DE TUNNEL	164
17. EEN WAANZINNIGE VONDST	174
18. EEN ONTSNAPPINGSROUTE.....	185
19. WAT EEN AVONTUUR!	195

HOOFDSTUK 1

Vakantie!

‘Twee supercoole tenten, vier grondzeilen, vier slaapzakken ... Hé, en Timmy dan? Krijgt hij geen slaapzak?’ vroeg Dick grijnzend.

De andere drie kinderen lachten en Timmy, de hond, sloeg met zijn staart hard op de grond.

‘Kijk hem nou,’ zei George. ‘Hij lacht ook! Met zijn mond wijd open getrokken.’

Ze keken allemaal naar Timmy. Het zag er echt uit alsof hij breed grijnsde met zijn harige mond.

‘Wat een schat,’ zei Anne, terwijl ze hem een knuffel gaf. ‘Beste hond ter wereld, toch, Timmy?’

‘Woef!’ zei Timmy instemmend. Hij gaf Anne een natte lik op haar neus.

De vier kinderen – Julian, lang en sterk voor zijn leeftijd, Dick, George en Anne – waren druk bezig met het plannen van een kampeervakantie. George was een meisje, geen jongen, maar ze reageerde nooit op haar echte naam, Georgina. Met haar sproetige gezicht en kort krullende haar zag ze er ook meer uit als een jongen dan als een meisje.

‘Het is echt waanzinnig dat we helemaal alleen op

kampeervakantie gaan,' zei Dick. 'Ik had nooit gedacht dat het van onze ouders zou mogen, na de avonturen die we afgelopen zomer beleefd hebben toen we er in die kampeerwagens op uit trokken.'

'Nou, we zullen niet *helemaal* alleen zijn,' zei Anne. 'Vergeet niet dat meneer Luffy ons in de gaten zal houden. Hij kampeert vlakbij.'

'Pff! Die oude meneer Luffy!' zei Dick lachend. 'Die heeft niet eens door of we er wel of niet zijn. Zolang hij zijn kostbare heide-insecten kan bestuderen, zal hij zich niet om ons bekommeren.'

'Nou, als hij niet besloten had om te gaan kamperen, hadden wij niet mogen gaan,' zei Anne. 'Dat hoorde ik pap zeggen.'

Meneer Luffy was een leraar op de school van de jongens; een wat oudere, dromerige man met een passie voor het bestuderen van allerlei soorten insecten. Anne ontweek hem als hij rondliep met dozen vol insecten, omdat ze soms ontsnapten en naar buiten kwamen kruipen. De jongens mochten hem graag, maar het idee dat meneer Luffy hen in de gaten zou houden, kwam nogal komisch op hen over.

'Het is waarschijnlijker dat wij *hem* in de gaten moeten houden,' zei Julian. 'Je zult zien dat zijn tent instort, of dat hij zonder water komt te zitten, of dat hij zijn doos met eieren plet, zo'n type is hij. Luffy leeft meer in de insectenwereld dan in de onze!'

‘Nou, laat hem lekker in de insectenwereld leven als hij dat wil, zolang hij zich maar niet met ons bemoeit,’ zei George, die een hekel had aan mensen die zich met haar bemoeiden. ‘Dit klinkt alsof het een supervakantie gaat worden: logeren in tenten op de heidevelden, ver weg van iedereen, precies doen wat we willen, wanneer we het willen en hoe we het willen.’

‘Woef!’ zei Timmy, en hij bonkte weer met zijn staart op de grond.

‘Dat betekent dat hij ook gaat doen wat hij wil,’ zei Anne. ‘Jij gaat honderden konijnen achternazitten, toch, Timmy? En als een gek blaffen naar iedereen die ook maar enigszins bij ons in de buurt durft te komen!’

‘Nu even stil, Anne!’ zei Dick, terwijl hij zijn lijst weer oppakte. ‘We moeten onze lijst nalopen om te checken of we alles hebben. Waar was ik gebleven ... O ja, vier slaapzakken.’

‘Ja, en je wilde weten of Timmy er een nodig had,’ zei Anne giechelend.

‘Natuurlijk niet,’ zei George. ‘Hij slaapt waar hij altijd slaapt, toch, Timmy? Op mijn voeten.’

‘Kunnen we hem niet een *kleine* slaapzak geven?’ vroeg Anne. ‘Het zou er zo lief uitzien als alleen zijn koppie eruit piepte.’

‘Timmy heeft er een hekel aan om er lief uit te zien,’ zei George. ‘Ga door, Dick. Ik bind mijn zakdoek om Annes

mond als ze je weer onderbreekt.’

Dick werkte zijn lijst verder af. Het was een heel interessante. Er stonden dingen op als kooktoestellen, waterremmers van canvas, emailen borden en drinkbekers, en over elk voorwerp moest langdurig gediscussieerd worden. De vier kinderen vermaakten zich uitstekend.

‘Weet je, het plannen van zo’n vakantie is bijna net zo leuk als de vakantie zelf,’ zei Dick. ‘Oké, ik denk niet dat we iets vergeten zijn, of wel?’

‘Nee. We hebben eerder veel te veel mee!’ zei Julian. ‘Nou, Luffy heeft beloofd dat hij al onze spullen op de aanhanger achter zijn auto zal laden, dus het komt wel goed. Ik zou er niet aan moeten denken om dit allemaal zelf te dragen!’

‘O, ik wou dat het al volgende week was!’ riep Anne. ‘Waarom lijkt de tijd altijd zo langzaam te gaan als je op iets leuks aan het wachten bent, en zo snel als je dat leuks aan het doen bent?’

‘Ja, dat zou andersom moeten zijn, hè?’ zei Dick grijnzend. ‘Heeft iemand de kaart? Ik zou graag de plek waar we naartoe gaan nog even inspecteren.’

Julian haalde een kaart uit zijn zak. Hij vouwde hem open en de vier kinderen dromden eromheen. De kaart liet een uitgestrekt en afgelegen stuk heidegebied zien, met maar heel weinig huizen.

‘Maar een paar kleine boerderijen, dat is het,’ zei Julian